

השבת של רבי נחמז מברסלב

טוב להגיד ולשיר **נְחֵם נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן לזכות לכל הישועות

הגלות, עד שיגמור את שלו, שימתיק כל הדינים מישראל ויבטל כח היצר הרע ויביא את הגאולה במהרה בימינו, וישיב כל ישראל להשם יתברך באמת.

כי זה עיקר עבודת משה-משיח, להמתיק שורש הדין העליון למעלה למעלה, עד שיתבטלו ממילא כל הדינים של מטה וכל היצרין רעים שיונקים מהם, ועל ידי זה ישובו ישראל להשם יתברך, ותבוא הגאולה, במהרה בימינו.

סיפור

[שבחי הר"ן, כ"ו]

אצל העולם, השכחה היא חסרון גדול בעיניהם, אבל בעיני יש בהשכחה מעלה גדולה, כי אם לא היתה שכחה, לא היה אפשר לעשות שום דבר בעבודת ה'. אם היה זוכר כל מה שעבר, לא היה אפשר לו להרים את עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן; גם היו מבלבלים את האדם מאד כל הדברים שעוברים עליו, אבל עכשיו על ידי השכחה נשכח מה שעבר.

ואצלו הדרך שכל מה שעבר והלך, נפסק והולך לחלוטין ואינו חוזר בדעתו עוד כלל ואינו מבלבל כלל עצמו עוד במה שכבר עבר והלך וכו'.

וענין זה הוא דרך עצה טובה גדולה מאד בעבודת ה', כי על פי רוב יש להאדם בלבולים רבים וערבוב הדעת מאד ממה שחלף ועבר, בפרט בשעת התפלה, שאז באים עליו כל הבלבולים ומערבבים ומעקמים את דעתו ממה שכבר עבר: לפעמים, יש לו בלבולים מענין המשא ומתן שלו ועסקי ביתו וכיוצא, באשר כי לא טוב עשה בענין זה וכיוצא, וכך היה צריך לעשות וכיוצא בזה הדבר. ויש שמבלבלים אותו בעת עבודתו בתורה או בתפלה וכיוצא, בהפגמים שפגם מקודם, באשר שבענין זה לא עשה כהוגן נגדו יתברך, וכיוצא בזה הרבה מאד, כאשר ידוע לכל אדם בעצמו.

על כן, השכחה היא עצה טובה גדולה מאד לזה, שתכף ומיד שחולף

אך לו יתברך נתכנו עלילות וכל דרכיו והנהגותיו יתברך בודאי ישרים ותמימים, אבל על כל פנים צריכין לזהר שלא יתגאו ויתפארו בצדקתם על העניים, רק יהיו עמהם באחדות אחד באהבה גדולה, ועל-ידי זה נתגלה אחדותו הפשוט יתברך, שזה עיקר תיקון הצדקה הנ"ל.

ויחל משה ...

[אוצר היראה - צדקה, קמ"ח]

עבודת הצדיקים הוא להמתיק הדינים מכל ישראל. ועל ידי זה מוציאים אותם מעוונות שבאים על ידי יצר הרע שיניקתו מהדינים.

ועל כן הצדיקים מקבלין על עצמן יסורים בשביל עוונות ישראל, כמו שנאמר **אכן חליינו הוא נשא וכו'**, כי הם תולין כל החסרונות בעצמן, שאומרים שמחמת שאינם ממתיקין הדין כראוי, מחמת זה באין ישראל לעוונות, חס ושלוש; ועל כן הם סובלין עוונות ישראל. כי הם צריכין לשמור את ישראל מעוונות. כי צריכין לעסוק בזה, להמתיק כל הדינים שבעולם, שעל ידי זה מבטלין כח היצר הרע ומצילין ישראל מעוונות.

ובבחינה זאת יש כמה חלוקים, אפילו בין הצדיקים הגדולים מאד אבות העולם, כמו שהפליגו רבותינו ז"ל במעלת משה רבנו, עליו השלום, שזכה להמתיק כל תוקף הדינים יותר מנח ומאברהם. ועיקר שלימות בחינה זאת יהיה נגמר על ידי משיח, שהוא משה בעצמו, שהוא מוסר נפשו עדיין בשביל ישראל, וסביל מרעין בעדם, כל ימי

העשיר לא ירבה ...

[אוצר היראה - צדקה, פ"ג]

התומכי אורייתא שמחזיקין תלמידי חכמים בממונם (ועל-ידי זה התלמידי חכמים עוסקים בתורה ומחדשים הלכות), על כן הם בבחינת אדני המשכן שכל המשכן הוקם עליהם, ושם במשכן נולדו ונתגלו כל הלכות התורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל.

ומחמת שעל-ידי אלו ההלכות זוכין להתגלות אחדות הפשוט יתברך מתוך פעולות משתנות, וזה תלוי באהבה ואחדות שבין ישראל, ועל-כן נצטוו בתרומת אדנים לתת מחצית השקל דייקא, להורות שכל אחד מישראל אין לו שלמות, כי אם על-ידי חברו, כי צריכים שיכללו כולם זה בזה באהבה ואחדות גדול, עד שעל-ידי זה יתגלה אחדותו הפשוט יתברך גם-כן, שזה בחינת ההתגלות אלקות שהיה במשכן.

וזה בחינת העשיר לא ירבה והדל לא ימעט, בחינת **ורש לא שמע גערה**, בחינת **ולא נכר שוע לפני דל**, כי אי אפשר להכלל באחדות הפשוט, כי אם על-ידי ענוה וביטול, שלא יתפאר אחד על חברו, חס ושלוש, רק אדרבא כל אחד יבטל עצמו לגבי חברו.

ומזה ראוי שילמדו עצמם העשירים שלא יתגאו לעולם במתנת דם, אפילו כשנותנין הרבה ומחזיקים התלמידי חכמים בכל פרנסתם והצטרכותם, אף על פי כן לא יתגאו בזה על העניים, חס ושלוש, כי העושר והכבוד מלפניו יתברך, והשם יתברך מוריש ומעשיר.

אדרבא ראוי להם להתבייש מאד, ולהתבטל לפני העניים מגודל החסדים שעשה עמהם השם יתברך, שהשפיע להם עשירות כזה, שזוכין להחזיק התלמידי חכמים. וגם עדיין יש להם עושר רב בביתם, והעניים והדלים שהם גם-כן אנשים כשרים כמותם, ואולי יש בהם טובים מהם ואין בביתם לחם ושמלה, ואינם זוכים להחזיק התלמידי חכמים.

פעם שנית. רק כמו שבא עכשיו מחדש פעם ראשון. כי צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי עיקר הוא ההתחלה, עיין ראה אות י"ג.

דע שהצדיקים המנהיגים האמתיים יש בהם כמה שנויים בענין הנהגת בני העולם המתקרבים אליהם. כי לפעמים, הצדיק מתקרב עצמו אל העולם מאד, ולפעמים הוא מכסה עצמו ומעלים עצמו מהם ומתרחק מהם מאד. ולא די שמתרחק מהם ומתרום מהם ואינם יכולים להתקרב אליו, אף גם נופלים עליו קושיות ותמיהות, עד שנעקם ונתבלבל מוחם מהנהגותיו עמהם, וכל זה לטובת המתקרבים אליו. על כן אל יבהלך רעיוןך על זה, כי הכל לטובתך.

תפילה

[לקוטי תפילות - תפילה ס"ג]

זכנו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שומרי הברית בתכלית השלמות. רחם עלינו והודיענו מהם, ואל תסתיר אותם מלפנינו. זכנו לידע מהם ולהתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם קדושה וטהרה באמת, באופן שזוכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד.

ותרחם עלינו, שזוכה להאמין בהצדיקים אמתיים תמיד, ואל יתבלבל דעתנו ואל יתעקם שכלנו ולבנו, ולא יהיה קשה לנו עליהם כלל, אפילו בעת שהם מתרחקים מאתנו ודרכיהם נפלאה מעינינו מאד, עד שנופלים עליהם קושיות ותמיהות ונתעקם ונתבלבל המוח מרובי הפליאות שנופלים עליו בלבנו.

מכתב

[מספר אבי הנחל - מכתב ש"א]

... אהבתי וחסדי מאתך לא יתקלקל ולא ימוש לעולם, כי הוא רק אמת ואמת ה' לעולם תמיד; ועל ידה יתקנו כל התיקונים, וכל הזדונות יתהפכו לזכיות, בכח הנחל נובע.

אהבה הפליאה שלנו נולדה ביום ט"ו בשבט תשי"ז, ומאהבה זאת נולך לנו ספר, וקראת את שמו "אבי הנחל".

מספר קדוש זה נולד המתקות וישועות גדולות לכלל ישראל כידוע לך קצת מזה גדולי תורה מפארים ומפליאים אותנו מאד, והם תמהים ומתפלאים על ענין הקשר שלנו, הספר הזה מרבה ומגדל כבוד ה' בעולם!

והכלל, בכל עת וזמן שנמצאים מחשבי קצים שאומרים שיבוא באותו הזמן, אז דייקא לא יבוא בשום אופן באותו הזמן. רק **בוא יבוא לא יאחר** במהרה בימינו בהסח הדעת לגמרי, היינו שלא יחשבו כלל על אותו הקץ שיבוא, ופתאום יבוא, במהרה בימינו אמן.

צדיק

[אוצר היראה - צדיק, רע"ז]

כל הפגמים שבעולם הוא בחינת פגם בכבוד ה', כי כל התורה היא בשביל כבודו יתברך, וכשפוגמין באיזה חטא שבעולם, חס ושלו, ובפרט פגם הברית שהוא עיקר הכל, על ידי זה פוגמין בכבודו יתברך, ואז נתרחק הנפש מן הכבוד, וכפי הפגם כן הריוחוק. וכן נופל הכבוד, חס ושלו, אל העובדי כוכבים ומזלות והרשעים. ויש בזה כמה בחינות בלי שיעור בענין פגם נפילת הכבוד, ובענין התרחקות הנפש מן הכבוד.

ועל כן, במקום קברי הצדיקים ששם מקום אסיפתן, ושם שורה כבוד ה', בחינת **כבוד ה' יאספך** הנאמר על הסתלקות וקבורת הצדיק, כמובן בדברי רבותינו ז"ל; על כן, שם עיקר התיקון לכל הפגמים, בפרט לפגם הברית.

ועל ידי שחוזרת הנפש אל הכבוד, על ידי זה זוכין להתפלל בכוונה ובלב שלם, וזה בחינת מה שמתעוררין מאד על קברי צדיקים אמתיים, ומתפללין ומתחננין שם בהתעוררות הלב מאד, ושופכים שם לבם כמים לפני ה', וזה מחמת ששם מתקרבת הנפש אל הכבוד ביותר, שמשם נמשך תפלה בכוונה ובלב שלם (הלכות חובל בחברו - הלכה ג' אות י" - ועיין ברית אות פ"ד פ"ה).

עצות

[לקוטי עצות - צדיק נ"ו-נ"ז]

בכל פעם שבא להצדיק, צריך שיראה שיבוא בכל פעם מחדש, לא כמו שכבר היה אצל הצדיק ועכשיו הוא בא

ועובר הדבר, יעביר ויסלק אותו מדעתו לגמרי, ויסיח דעתו מזה לגמרי, ולא יתחיל לחשוב עוד במחשבתו בענין זה כלל, והבן הדבר היטב, כי הוא דבר גדול מאד. ואיתא בספרים, שבשביל זה נתן השכחה, כדי שתהא התורה חביבה על לומדיה-תמיד כשעה הראשונה; כי על ידי השכחה, כשחוזר ובא ולומד אפילו מה שכבר למד, הוא אצלו כחדשות וחביב עליו.

ואיתא משל על הלומד ושוכח: ששכרו אנשים למלאת חביות. והחביות היו נקובים, וכל מה שהיו שופכין לתוך החביות נשפך לחוץ. והטיפשים אמרו: **הואיל וחוזר ונשפך לחוץ, למה לנו לייגע ולמלאת מאחר שאחר כך נשפך! אבל החכם אמר: מה לי בזה? הלא פורעין לי על היום, ושכרי לא יקופח מכל יום ויום, כי אני מושכר לימים ומה לי אם נשפך?**

כך אף על פי ששוכח למדו, שכרו לא יקופח מכל יום ויום. ודע שלעתיד מזכירין את האדם כל מה שלמד - אף אם שכח. גם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה, לעתיד בעולם הבא יבינו, כי עיקר התורה היא להנשמות, שבעולם הבא יהיו הנשמות בקיאים ומשיגים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעולם הזה, אשרי המבלה ימיו בתורה ועבודה הרבה.

חיי מוהר"ן

[תקכ"ז]

לענין הקצים, שיש כמה גדולים שמחשבין קצים ואומרים שראוי שיבוא משיח באותו הקץ שהם אומרים, כמו שארע בזמננו שהיו אומרים על כמה פרטים שאז יבוא משיח, וכן בדורות שלפניו. ורבנו זכרונו לברכה לא היה מסכים על-זה כלל, ואמר שבכל זמן שאומרים איזה קץ אז בודאי לא יבוא משיח בשום אופן באותו הקץ שהם אומרים. וכבר מבואר בזה הקדוש שמקלל מאד כל המחשבי קצין כי **אין בן דוד בא אלא בהסח הדעת**.

והנה עכשיו אומרים העולם שיבוא משיח בשנת ת"ר לפ"ק, ונדמה להם שיש רמזים בזה הקדוש על זה.

ובאמת אז בודאי לא יבוא בשום אופן, ויכול להיות שיבוא קודם לשנת ת"ר או לאחריו, אבל בשנת ת"ר לא יבוא בשום אופן, מאחר שהעולם מצפין לאותו הזמן.